

ΓΙΑΤΙ ΚΛΑΙΣ, ΠΡΟΕΔΡΕ;

Τ' αληθινά δάκρυα απεχθάνονται το φως της δημοσιότητας.
ΜΠ. ΜΠΡΕΧΤ

28 Οκτώβρη 2011

*Είδα το παιδί στο αναπηρικό καρότσι να ορθώνεται.
Είδα το φάσκελο του έφηβου στους κομισάριους.
Είδα τους νέους ν' αποστρέφουν το βλέμμα απ' την εξέδρα του καίσαρα.
Είδα το πένθος στα άσπρα πουκάμισα.
Είδα τη σημαία να ατενίζει το λαό.
Είδα στις μπάντες με μαύρες κορδέλες
Είδα την απόγνωση να γίνεται οργή,
την οργή να παίρνει στόμα,
το στόμα να καταριέται και ν' απαιτεί.
ΕΠΕΛΑΣΗ, ΠΑΡΕΛΑΣΗ, ΠΡΟΕΛΑΣΗ.*

Στην τελετή παράδοσης της προεδρίας το 2005, η αποχωρούσα πρόεδρος, κ. Ψαρούδα Μπενάκη, τονίζει: «τα εθνικά σύνορα και ένα μέρος της εθνικής κυριαρχίας θα περιοριστούν», «Τα δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη θα υποστούν μεταβολές, καθώς θα μπορούν να προστατεύονται αλλά και να παραβιάζονται, από αρχές και εξουσίες πέραν των γνωστών και καθιερωμένων», «Η δημοκρατία θα συναντήσει προκλήσεις και θα δοκιμαστεί από ενδεχόμενες νέες μορφές διακυβέρνησης».

Έκτοτε η κ. Μπενάκη εξαφανίστηκε από το πολιτικό προσκήνιο, ενώ τη δήλωσή της δεν καταδέχτηκε να σχολιάσει κανένας εμβριθής αναλυτής, κανένας ειδικός παραθυρολάγνος.

Σ' αυτή την απίστευτη δήλωση, θα μπορούσατε τουλάχιστον να πείτε πως, όσον αφορά την προεδρία της δημοκρατίας, θα αποκρούσετε τέτοια μαύρα ενδεχόμενα και θα προστατέψετε την εθνική κυριαρχία και τα δικαιώματα των ανθρώπων.

Εσείς τότε, κύριε πρόεδρε, απαντήσατε μ' ένα ασυνάρτητο «ευχαριστώ».

Η «λαϊκή κυριαρχία», που αναφέρεται στον πρόλογο του συντάγματος και που με τόσο ωραία λογάκια διατυμπανίστηκε από το μεγάλο παραμυθά στο «συμβόλαιο με το λαό», συρρικνώθηκε στην υπογραφή του νεογιάπη υπουργού οικονομικών και παραοικονομίας.

Από τις 6 Μάη 2010 και στο εξής, ο εκάστοτε αυτός αποφασίζει την ανανέωση των συνθηκών παράδοσης της χώρας, καταδεχόμενος ενίοτε να σας ενημερώνει. Οι πολλοί των 'έγκριτων' συνταγματολόγων και οι συνυπεύθυνοι συνυπουργοί κατάπιανε αμάσητη την πιο κατάφωρη παραβίαση του.

Η χώρα παραδόθηκε στο στόμα του λύκου. Άρχισε η μεγάλη νύχτα για το λαό.

Εσείς τότε εκκωφαντικά, και οπωσδήποτε χωρίς να δακρύσετε, σιωπήσατε, κύριε πρόεδρε.

Και όσο έβλεπαν με πόση άνεση συνυπογράφετε, αποφάσισαν να μην μπαίνουν καν στον κόπο.

Ούτε εκείνοι, ούτε εσείς.

Μνημόνιο και δανειακή σύμβαση, οι δυο μαύρες νεκρολογίες. Δεν φέρνουν καν τη δική σας υπογραφή. Όχι γιατί την αρνηθήκατε, όπως θα 'πρεπε ως εγγυητής του Συντάγματος, αλλά γιατί σας θεώρησαν - τόσο απαξιωτικά για σας, τόσο καταστροφικά για τη χώρα - δεδομένο.

Κι όμως δε δακρύσατε.

Όταν ο υπογραμμένος από εσάς νόμος περί συλλογικών διαπραγματεύσεων και το άρθρο 22 του Συντάγματος περί προστασίας της εργασίας, «ηθικής και υλικής εξύψωσης του εργαζόμενου» και άλλα τέτοια μπλα-μπλα, έγιναν κουρέλι από ένα μνημόνιο ενταφιασμού της στοιχειώδους εργασιακής αξιοπρέπειας, αποδεχτήκατε το κουρέλιασμα. Μόνο που δεν κουρελιαζόντουσαν λέξεις και κατ' επίφαση διακηρύξεις, αλλά οι ζωές χιλιάδων ανθρώπων.

Εσείς τότε, επιλέξατε το ρόλο του μητροπολίτη των ευχελαιών και, χωρίς να δακρύσετε, παραμείνατε στη θαλπωρή της σιωπής.

Και όσο έβλεπαν με πόση άνεση συνυπογράφετε, σας έφερναν για επικύρωση τον ένα θάνατο, μετά τον άλλο.

Και να και ο Καλλικράτης, που έρχεται κομίζοντας την αποδόμηση της χώρας.

Ένας νόμος που η ψυχή του συνοψίζεται στο τρίπτυχο: ομοσπονδιοποίηση, συγκεντρωτισμός, ιδιωτικοποίηση.

- Υπογράψτε, κύριε πρόεδρε.

- Τι είναι αυτό;

- Ο νόμος νούμερο 3852/10.

- Και σε τι αφορά;

- Στο «νοικοκύρεμα, τη μεταρρύθμιση, τον εκσυγχρονισμό».

Τόσο ανυποψίαστος πια στο βιασμό των εννοιών;

Στο νούμερο 3852/10, υπογράψατε τη συγχώνευση σχολείων, το κλείσιμο νοσοκομείων, την εγκατάλειψη του ορεινού χωριού, την προαναγγελία των «ελεύθερων ζωνών».

Εσείς τότε ζητήσατε καινούρια πένα για να βάλετε αδάκρυτα την ευδιάκριτη επικύρωση.

Όταν ο ευτραφής εγγονός του Πάγκαλου προανήγγειλε την αντισυνταγματική κατάργηση της μονιμότητας, ο καθηγητής του συνταγματικού Δικαίου, κ. Αντώνης Μανιτάκης, δήλωσε: «Δεν τολμώ να φανταστώ ότι θα υπάρξει ελληνική κυβέρνηση που θα το επιχειρήσει. Το θεωρώ ούτως ή άλλως απάνθρωπο: και μόνη η σκέψη του με ξεπερνά ως νομικό, ως συνταγματολόγο, ως δημοκρατικό πολίτη».

Αυτή θα έπρεπε να είναι δική σας δήλωση.

Δεν έγινε ποτέ.

Αντίθετα, όταν προχθές σας έφεραν το νόμο «περί νέου ενιαίου μισθολογίου», ρωτήσατε τι πάει να πει «έφεδρος». Οι επιμελητές των λογοτεχνικών αυτών κειμένων σας εξήγησαν: «τους απονέμουμε αξιώματα, κύριε πρόεδρε».

Εσείς τότε αμολήσατε, χωρίς να δακρύσετε, άλλη μια φαρδιά-πλατιά υπογραφή.

Και να μια καταιγίδα νόμων και υπονόμων για κατώτατους μισθούς, ημερήσιες συμβάσεις, χαράτσια και δεκάτες, επιβολή τέλους ακινήτου σε ανθρώπους με αναπηρία 75% και σε άνεργους, προκαταβολικές απαλλαγές των υπουργών από κακουργήματα ενάντια στη χώρα.

Κοντέψατε να πάθετε τενοντίτιδα απ' τις πολλές υπογραφές κι όμως δε διστάσατε να επικυρώνετε, χωρίς να δακρύζετε, κύριε πρόεδρε.

Κι όταν ξεμπέρδεψαν με τα βραχυπρόθεσμα, σας έφεραν προς υπογραφή τα 'μεσοπρόθεσμα'. Το κατοχικό φιρμάνι που επισείει την εσχάτη προδοσία, με μπιτ παρά ξεπούλημα όλου του πλούτου αυτού του κατασπατηλημένου λαού, με υποχρέωσή του, λέει, να συντηρεί τα πουλημένα και να εγγυάται και δάνεια για τους αγοραστές.

Ούτε και τότε δακρύσατε και επιπλέον συνυπογράψατε.

Από την ώρα που διαβάσαμε για τον πρώτο απελπισμένο που αυτοκτόνησε γιατί δεν άντεξε την απόλυση, την ανεργία, την εξαθλίωση, το άδειο βλέμμα του παιδιού του μέχρι σήμερα, μεσολάβησαν δεκάδες αυτόχειρες. Τι θλιβερή πρωτιά η χώρα του ήλιου, του απέραντου γαλάζιου, του τουριστικού μύθου να είναι σήμερα πρώτη σε αυτοκτονίες σε όλη την Ευρώπη. Ούτε όμως και γι αυτό δε δακρύσατε ποτέ, κύριε πρόεδρε.

Και όταν τα χημικά και τα δακρυγόνα πνίγουν την Αθήνα και τρέχουν ποτάμια τα δάκρυα αυτών που επιμένουν να μην αυτοκτονούν και να διεκδικούν το δικαίωμα τους στη ζωή, και το χαμένο γέλιο των παιδιών τους,

τι σόι μόνωση έχει το προεδρικό μέγαρο, ώστε να μην τρέχει ένα δικό σας δάκρυ, κύριε πρόεδρε;

Είχατε τρεις επιλογές: τη συνενοχή, την άρνηση να επικυρώσετε όλη αυτή την αντισυνταγματική, δηλητηριώδη νομοκαταγιίδα και – αν σας ήταν δύσκολο να προκαλέσετε πολιτειακό ζήτημα – την ηρωική έξοδο, με μια αξιοπρεπή παραίτηση. Ας αφήνατε κάποιον, που δεν πολέμησε τους Ναζί, να υπογράψει τον ένα θάνατο μετά τον άλλο. Κάνετε τις επιλογές σας.

Δεν θέλω να λαϊκίζω, κύριε πρόεδρε, όμως όταν χτες αναφερθήκατε στη συμμετοχή σας στο αντιναζιστικό αγώνα, σκεφθήκατε πόσες χιλιάδες, από τους τότε συναγωνιστές σας, έφαγε η εξορία, ο ταγματασφαλίτης, τα βασανιστήρια; Πόσοι έμειναν ανώνυμοι, θαμμένοι για πάντα στον ομαδικό τάφο του Άγνωστου στρατιώτη; Πόσοι από αυτά τα «τιμημένα γηρατεία» πρέπει σήμερα να επιλέξουν ανάμεσα στο φαΐ και το φάρμακο γιατί η σύνταξή τους δε φτάνει; Ότι για τους ανθρώπους αυτούς που δούλεψαν σκληρά, η δική σας ετήσια αμοιβή των 447.000 ευρώ αγγίζει τα νούμερα των συμπαντικών μετρήσεων;

Σκεφθείτε μόνο ότι για το συνταξιούχο των 500 ευρώ – που με τη δική σας πάλι υπογραφή ξεπερνά το αφορολόγητο των 5000 – η ετήσια αμοιβή σας αντιστοιχεί σε 75 χρόνια πεντακοσάρικου.

Αν δακρύζατε για όλα αυτά ή γιατί ανθρώπινα αισθανθήκατε πολύ τυχερός, κατανοητό, κύριε πρόεδρε. Θυμηθείτε μόνο από την αστείρευτη λαϊκή θυμοσοφία πως «τα στερνά τιμούν τα πρώτα».

Αν κλαίγατε γιατί είδατε κι εσείς το παιδί στο αναπηρικό καρότσι να αποστρέφει το κεφάλι και τον έφηβο να φασκελώνει τους κομισάριους της εξέδρας που τους χαντακώνουν τη ζωή, θα ήταν τιμή σας.

Και τέλος – γιατί η πολλή κλαυσιλογία καταντάει αηδία – μην ντρέπεστε για μας, κύριε πρόεδρε. Κρατείστε τη ντροπή και μοιραστείτε την μ' αυτούς που επισκέπτονται το προεδρικό μέγαρο για μια καινούργια υπογραφή που αφορά στο ξεπούλημα της χώρας και την ερήμωση του λαού.

Δε ζητήσαμε από τους πατεράδες και παππούδες μας να πολεμήσουν το Δ' Ράιχ και τους σημερινούς δωσίλογους γιατί αυτό αντιστοιχεί σε μας. Δεν τους ζητάμε όμως να παίξουν και το ρόλο του Αβραάμ.

Δεν είμαστε πρόβατα και δεν θα πάμε ποτέ εκούσια στο σφαγείο.

Και, κύριε πρόεδρε, θυμηθείτε πως όποιος μετράει πρόβατα, στη γλώσσα του Αισχύλου, θα 'χει τον ύπνο του Αγαμέμνονα.

Νίνα Γεωργιάδου

Κάλυμνος, 29-10-11

<http://www.alfavita.gr/artrog.php?id=49205>